

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: TÓKÉSY KRISZTIÁN (NBENNOR)

Mostani rovatunk az előzőhöz hasonlóan vegyes válogatás. A Tolkien Levelező Verseny, a Nagytábor és a Kreatív Őszi Művészeti Találkozó idei terméséből szemezgettünk: két vers, egy novella és egy stílusparódia kerül terítékre. Hobbit dalok, umbari mese, fő- és mellékszereplő, valamint egy sárkány is tiszteletét teszi a következő oldalakon.

A hideg beállta és az őszejövedele mindenkire hat. A betakarítás után emberek és hobbitok egyaránt behúzódnak otthonukba, hogy kiélvezzék a nyár gyümölcsseit, és megpihenjenek egy szorgos, munkában gazdag év végén. A hobbitok, mint mindig, ilyenkor is dalra fakadnak, hogy a hideg idő ellenére se csüggedjenek. A következő két vers egy-egy ilyen kedvelt dal.

Aranymag: Éléstár-töltő
[TLV 2018/2019]

Langyos napfény simogatja bőrünk
ahogy az ösvény széles réthez ér,
aranyló esőként körülöttünk
hulló lombot kavar az őszi szél.
Jön a tél és hervadna a remény,
minket valami mégis felvidít;
biza, arrébb a kövér televény
melyben sok édes finomság virít.
Tök sárgállik és káposzta zöldell,
poros padlásunk friss dióra vár;
annak, aki együtt él e földdel
terített asztalt, telt kamrát kínál.
S ha pipafütből is elég terem,
a hóviharokat is kinevetem!

Szauron Szeretetszolgálat: „Erdők várnak...”
[TLV 2018/2019]

Erdők várnak téged, hobbit, hát kerekedj fel,
Menj, gyalogolj hát, míg lábad visz előre az erdőn,
És lehet éjszaka, nappal, fény és árny, a sötét nem
Árt, csak előre a fák sűrűjén át, csak előre,
Csak légy óvatos, arra figyelj, vén szörnynek lábát,
Pókocskának görbe, kövér lábát te kerüld el!

Kép: Négy égtáj leányai [TLV 2014/2015]

Umbar egykor ragyogó kikötőváros volt, Númenor dicsősége. Ar-Pharazôn király itt hívta ki Sauront, és hét napig zászlókkal és trombitákkal vonult a bukott maia ellen. Umbar volt az, aki ezekben az időkben, amikor Númenor hatalma teljében volt, megtestesített mindent, ami ragyogó volt a Nyugat nagy emberkirályságában, és mindent, amitől Melkor teremtményei rettegetek. Hűséges és hatalmas város. Azonban Númenor bukása után Sauron kihasználta a megtört nép zavarodottságát, és árnyéka ráborult Umbar lakóira is, a város pedig a fekete númenoriak befolyása alá került, akik a tündék, és később Gondor esküdt ellenségeivé váltak.

Mervay Bence (Orand): A kapitány átka

Umbar számos kiváló tengerészt és kapitányt adott a világnak, ám közülük is akad egy, aki hősiességével kitűnt a többiek közül. Ahradirnak hívták, és nem kevesebb, mint tizenöt legenda és mese maradt fent róla. Az itt elmesélt történet az admirális életének utolsó éveiben történt, és számos mesemondót és dalnokot megihletett.

***

A hatalmas hadihajó büszkén szelte a habokat. A vörös lobogóval pajkosan játszott a szél, a ráhímmzett két narvál úgy ficáncolt, mintha csak a tengerben úsztak volna. Az admirális mindig elérzékenyült, akárhányszor csak városa lobogójára nézett. Családja nem volt, élete minden percével Umbart szolgálta, a várost, melynek életét és rangját köszönhette.

Umbar. A númenori kultúra igazi bástyája ezen a bárbar kontinensen, amely hősiességével és gazdagságával mutatja az utat minden ember számára, lángként a sötét éjszakában.

Ahradir egész életében azon munkálkodott, hogy Umbar népe újra higgyen magában, és most, hogy egykor fekete szakálla őszbe csavarodott, a város végre magához tért. Elsőként álltak be Castamir mögé, kinek uralma alatt Umbar újra felvirágozott: utcáit faragott kövek, falait drága csempék borították. Kincstárai színültig teltek arannyal és drágakövekkel.

Ahradir gondolatait kiáltás szakította félbe.

– Hajó a láthatáron!

Az admirális elsőként ugrott oda a korláthoz. Szemét a horizontba fúrta, oda, ahová a matróz mutatott. A távolban egy hajó körvonalai bontakoztak ki. Ahradir szemei összeszűkültek, majd pár pillanat múlva elkiáltotta magát öblös, parancsoláshoz szokott hangján.

– Mindenki a fedélzetre! Keletre fordulunk!

A legénység fürgén tette a dolgát: a hajó percekben belül új irányba állt, vitorláit dagasztotta a szél.

Senkinek sem volt kétsége afelől, hogy megtalálták, amit kerestek. Umbarba nyolc nappal azelőtt érkezett a hír egy kisebb bárkáról, amely egy gabonát szállító umbari kereskedőhajót fosztott ki. Az admirális halani sem akart arról, hogy másik kapitány induljon a kalózok ellen. Még aznap este legénységet gyűjtött, és másnap kora hajnalban kihajózott, hogy a városon esett sérelmet megtorolja.

A rozoga bárkának esélye sem volt az umbari csatahajóval szemben. Mire a lemenő nap vörösre festette a tengert, a két hajót már csak fél tengeri mérföld választotta el. Nem sokkal napnyugta után az umbariak már olyan közel kerültek, hogy megcsáklázhatták a kalózbárkát. A két hatalmas test összefonódott, döngve lecsapódtak a pallók, és az umbari legénység vad ordítással vetette rá magát a kalózokra.

A csata tíz percig tartott. A szedett-vetett kalózoknak esélyük sem volt a jól képzett umbari tengerészek ellen, és mire megadták magukat, már csak heten voltak életben, köztük a kapitány. Az umbariak közül senki sem vesztette életét.

Ahradir szúrós szemmel nézett végig a foglyokon, kezét összekulcsolta a háta mögött.

– Hogy mertetek umbari hajóra támadni, férgek? Hát nem féltétek a tenger urainak bosszúját?

A kalózok szemüket lesütve álltak ott szakadt ruháikban, beesett arcukon félelem és szégyenkezés tükröződött. Végül a kapitány szólalt meg.

– Nagy jó uram. Haradiak vagyunk, egy kis tengerparti faluból. Halászattal és földműveléssel foglalkoztunk, amíg minket is elért a háború. Földjeinket felgyújtották,

hajóinkat elkobozták, a férfiakat pedig elhurcolták, hogy messzi földön harcoljanak olyan urakért, akik soha felénk se néztek. Mi a tengeren voltunk, és amikor hazaértünk, csak a nőket és gyerekeket találtuk otthon, élelem nélkül, védtelenül.

– Egy darabig megpróbáltunk gondoskodni róluk, de kevés a hal, és az emberek éheznek. Egy gyenge pillanatomban én voltam az, aki rávettem őket, hogy fosszunk ki a legelső hajót, amivel találkozunk. Már megbántam a tettem. Magamnak nem kérek kegyelmet, de társaimat engedd haza, és küldj velük élelmet is, hogy ne éhezzenek az otthon maradtak.

– Umbarra emeltetek kezét – mondta szigorúan az admirális. – Söpredék vagytok, nem érdemeltek kegyelmet.

A kapitány térdre borult.

– Uram! Legalább asszonyainkon és gyermekeinken könyörülj! Éhen fognak veszni!

– Akkor vesszenek! Nem fogom gondozni holmi haramiák pereputtyát. Umbarral nem lehet ujjat húzni!

A kalózok még könyörögtek az admirálisnak, de az hajthatatlan maradt. Mire feljöttek az első csillagok, a kapitány hat társa már az árbóc kereszttrúdján függött, a kapitány pedig az árbóchoz kötözve várta sorsának beteljesedését.

Ahradir maga locsolta szét az olajat a fedélzeten, mikor a kapitány még egyszer könyörgött, hogy segítsen a falubelieken.

– Akinek a családja egyszer kalózkodásra adta a fejét, az már soha ki nem gyógyul belőle – mondta haragosan az admirális. – Arra tettem fel az életem, hogy a tengert megszabadítsam a magadfajta söpredéktől, még az írmagjától is.

A kapitány ekkor már nem könyörgött tovább. Szemében elkeseredett harag lobbant:

– Az istenek büntessenek meg gögös szavaidért! Légy átkozott, és te magad legyél az, aminek bennünket nevezted! Városod legyen kalózok tanyája! Lakják haramiák, akik kedvtelésből gyilkolnak és rabolnak, és Umbar nevét gyűlölettel ejtse ki minden igaz ember!

Kép: Szabó Kata

Ahradir ekkor felkacagott.

– Umbar dicsősége örök, és sosem aljasodik le odáig, hogy kalózkodásra és fosztogatásra adja a fejét.

Ezzel a maradék olajat a kapitányra öntötte, és visszament a pallón az umbari hajóra.

Mikor már kellően eltávolodtak, Ahradir maga lötte ki az égő nyílvesztőt, melytől a kalózbárka egy pillanat alatt lángra kapott, vakító, kísérteties fénnel töltve be az éjszakát. Borzongató kiáltásokat hozott a szél az égő hajó felől, azután nem hallatszott más, csak a tűz mohó ropogása.

***

Miután a Rokonvizsálynak vége lett, Castamir örökösei Umbarba menekültek, és átvették a város irányítását. A város ezután ellenségként tekintett Gondorra, és Ahradir a többi kapitánnyal együtt kegyetlen hadjáratokat vezetett Gondor part menti városai és hajói ellen. Az umbari kincstár hamarosan kiürült a magas hadi költségek miatt, de a város nem akarta feladni a háborút. Az umbari hajók egyre gyakrabban támadtak kereske-

dőkre, hogy fedezni tudják a hadi kiadásokat. Ahradir az élen járt köztük, hajója mindig gazdag zsákmánnyal tért haza.

Egy éjszakai portya során egy arannyal megrakott kereskedőbárkát fosztottak ki, és a hajót a csata után felgyújtották.

Azt mondják, hogy az admirális különösen sokáig nézte a lángoló hajót, arca sápadt volt, és úgy kellett görcsbe szorult kezét lefejtetni a hajókorlátról. Miután magához tért, kiadta a parancsot, hogy térjenek vissza Umbarba, noha a hajó raktere még félig sem volt tele.

Az admirális ezután visszavonult, és soha többé nem szállt tengerre. Magányosan élt, még a róla készült szobor avatására sem ment el, amelyet Umbarnak tett szolgálataiért állított neki a város népe.

Úgy tartja a rege, hogy Ahradir aznap halt meg, mikor végleg bevonták a narvális zászlót Umbar legmagasabb tornyának tetejéről, és felvonták a fekete csillaggal díszített vörös zászlót, amely később az Umbari Kalózok jelvényeként vált ismertté.

„Az ok, amiért imádom, olvasom és művelem a fantasztikus irodalmat, az, hogy... ez az a műfaj, ahol meg tudod tenni az összes különféle dolgot: irodalmiaskodhatsz, igazi kalandba keveredhetnek a hőseid, meg tudod tenni mindezt, és mindennek tetejébe még sárkányaid is lehetnek. Szóval kérdelem én, miért ne?” – mondta egy előadásában Brandon Sanderson, elismert író, többek között a Ködszerzet-trilógia alkotója. A fantasztikus irodalom ezek szerint kifizetődő műfaj, és rengeteg szabadságot ad az íróknak. Lássunk egy példát arra, hogy milyen az, amikor ez a szabadság épp ellenkezésképpen sül el, és a végeredmény egy, a már megírt történetek legklisésebb és leginkább kiszámítható pillanatait összedolgozó, eredetinek nem nevezhető fantasztikus irodalom-féle... nos, látni fogjátok.

Kiss Boglárka (Narya): Fantasy klisék a köbön

Mellékszereplő1 azt kiáltotta:

– Ott van! Megtaláltuk! A sárkány barlangja már nincs messze. Itt az idő, Főszereplő.

Főszereplő megállt egy pillanatra, elővette a trolltól megszerzett mágikus pajzsát, a tűzdémontól elcsent mágikus kardját, és a szélben csapkodó selyemköpenyét végigsimítva nagy levegőt vett.

– A hercegnőért! – és előrerontott.

A sárkány kirontott lakhelyéről. Rubint pikkelyei csillantak a delelő nap fényében, ahogy a két titán összecsapott.

– Használd őseid erejét! – hallotta Főszereplő fejében mentora hangját.

– Meg tudod csinálni! – a mindig komolytalan Mellékszereplő2 most félelmet

nem ismerve ugrott a sárkány elé, hogy elterelje a figyelmét Főszereplőről.

Főszereplő az alkalmat kihasználva behunyta a szemét, összpontosította minden erejét, és eggyé vált fegyvereivel. A rúnák felizzottak a kardon és a pajzsán, és egy hatalmas csapást mért a sárkányra. A bestia földet rengető halálhörgéssel a földre rogyott.

Ám utolsó leheletével még hatalmas karmait Mellékszereplő2 hasába vágta.

– Ne! Mellékszereplő2!

Főszereplőt már nem érdekelte a kincs. Karjaiban Mellékszereplő2 piciny, élettelen testét tartotta.

Hercegnő kijött a barlangból, meglátva őket rögtön odafutott, és átkarolta Főszereplőt. Most már együtt siratták Mellékszereplő2-t.

Kép: A három vándor [TLV 2014/2015]